

дането на българина отъ турското робство, прѣписвалъ ги и ги давалъ на младежитѣ. Тѣзи стихотворения сж били много пламенни:

. Стани, стани, юнакъ балкански
Отъ сънь дълбокъ се събуди,
Срѣщу народа отомански
Ти българитѣ поведи!

* * *

Че сълзи кървави пролива
Въвъ робство нашый миль народъ,
Високо ржцѣ той простира
Да го избави Вишний Богъ.“

.....
„ Кога свободата си ний добиемъ,
Кога имената си прославимъ,
Въ покой да бждемъ ний тогазъ,
Да викнемъ въ радостния часъ:
„ Живѣйте вий българии
Отъ Бога надарени!“
.....

Единъ день Чинтуловъ билъ издаденъ на турцитѣ отъ единъ свой приятель и той прибрзалъ да изгори много отъ ржкописитѣ си. Избѣгалъ въ Ямболъ и тамъ се условилъ за учитель. Слѣдъ нѣкоя година се върналъ въ Сливенъ и учителствувалъ до освобождението ни.

Послѣднитѣ си дни отъ живота Чинтуловъ прѣкаралъ въ мжки; най-напрѣдъ изгубилъ своята другарка-жена, а послѣ-едничкия си синъ Петъръ. А въ 1820 год.—на 68 год. възраст—и той починалъ.

Погребението му станало много тържествено, но слѣдъ това, всички го забравиха. Гробътъ на поета е обрасълъ въ буренъ и коприва, а името му започна да се забравя отъ народа.